

hvertill komme bundsförvandternas halfva liknande rum (med hela Arabien $\frac{3}{4}$), och det hela skulle räkna en befolkning af öfver 200 mill., hvaraf hälften i Tysklands omedelbara hand — ett samlat område något mindre till arealen än det nuvarande ryska, men något större i folkmängden.

Vi ha hunnit till yttersta gränsen af det rent geopolitiska perspektivet. Vi ha sett det slutmål som vinkar Tysklands världsmaktsträfvan; och vi ha förts dit af *geografiens egen logik*, där det ena ledet framgår med nödvändighet ur det andra. Målet kan synas svindlande, och är dock i grunden mera defensivt än offensivt. I sin sträfvan att bevara Turkiets integritet står det på klart status quo gentemot rysk aggressivitet vid Dardanellerna och engelsk vid Persiska viken. Med sin spets mot Egypten åsyftar det att återställa ett af England kränkt rättsförhållande, då Tyskland här skulle framträda som förfäktare och exekutor af Turkiets aldrig uppgifna anspråk. Först i det inre Afrika blir äfven Tysklands program aggressivt. Men på dess vinstkonto stå också poster ofvanför den egna maktsynpunkten; det skulle skapa en planetarisk jämvikt genom att framföra en likvärdig mellanmakt vid Rysslands och Englands sida (nedan s. 157), och det skulle skaffa Europa fred genom att inordna den Balkanska oroshärden i ett fast sammanhang.

Att vi här icke heller röra oss med rena chimärer,